XXXI. évf. 1. szám – 2019. január-február

MARANATHA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

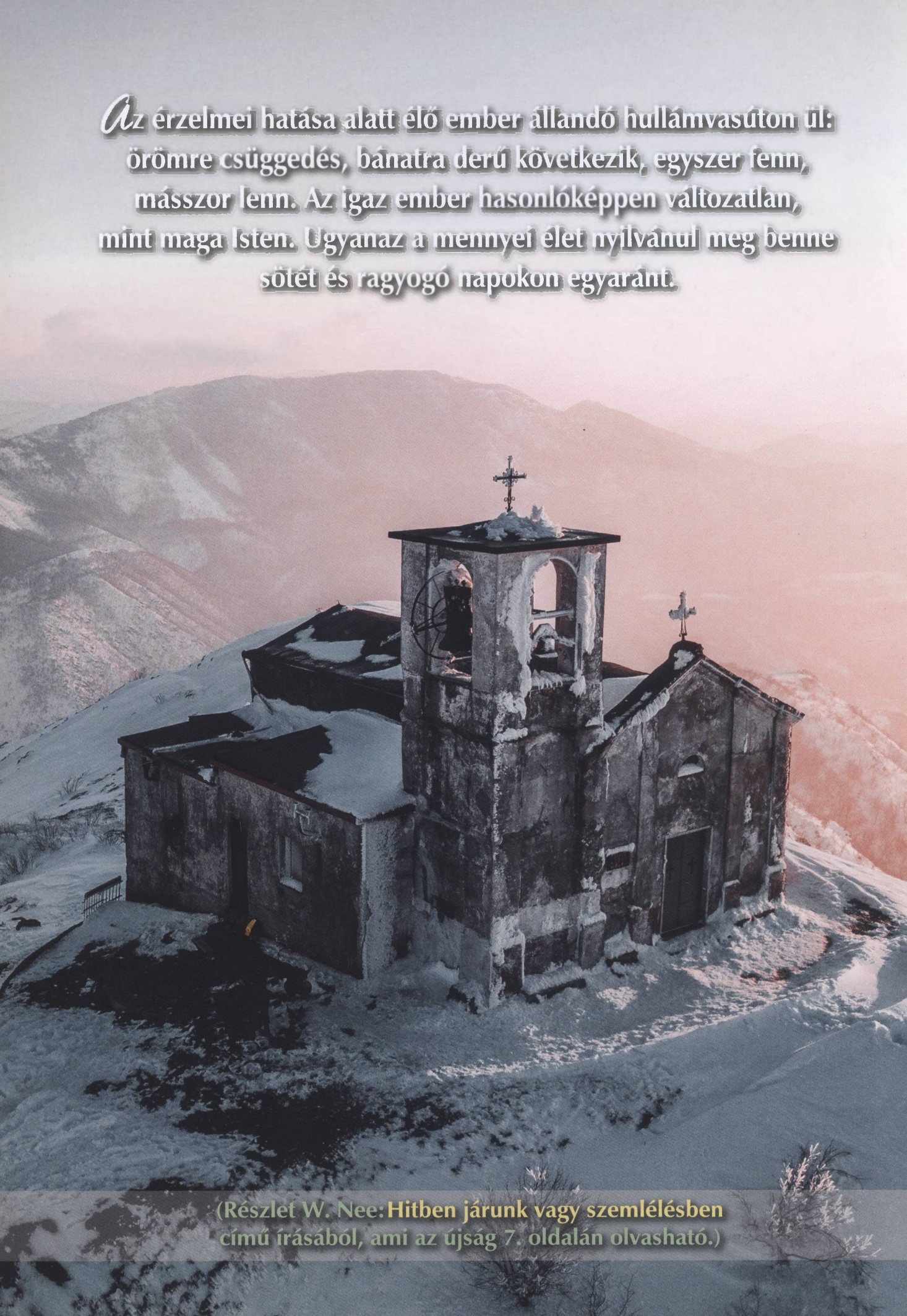

dr. Dienes Valéria:
Az ima
(2. rész)

Vassula Rydén:
A végső idők

Jézus szeretné megváltoztatni a szívedet!

Az érzelmei hatása alatt élő ember állandó hullámvasúton ül: örömre csüggedés, bánatra derű következik, egyszer fenn, másszor lenn. Az igaz ember hasonlóképpen változatlan, mint maga Isten. Ugyanaz a mennyei élet nyilvánul meg benne sötét és ragyogó napokon egyaránt.

(Részlet W. Nee: **Hitben járunk vagy szemlélésben** című írásából, ami az újság 7. oldalán olvasható.)

Az Úr áldása erőt ad az új évre!

Amikor Isten megteremtette a világot, egy szépséges kertbe helyezte az embert, hogy gond nélkül, boldogan éljen. De a bűn miatt el kellett hagynia a paradicsomot. Azóta is vágyakozik minden ember az elveszett paradicsom után. Szeretne gondok nélkül élni, zavartalan boldogságban. Mindent megpróbál, hogy ezt valahogy elérje. De gyakran rossz helyen keresi, ami csalódást okoz. Az Új év új lehetőségeket rejt. Ez a lehetőség a szerető kapcsolatban rejlik. Szeretni Istent – és szeretni az embereket. az időnek csak annyiban van értelme, amennyiben növekszik bennünk a szerető kapcsolat. Kaptunk egy új évet, hogy megtanuljunk szeretni. Ezt a célt nem szabad alárendelni semmiféle programnak, munkának, elfoglaltságnak – mert ez a legfontosabb. Ezért kell év elején előre nézni, s végiggondolni, mire akarom felhasználni az előttem álló 365 napot? Ha a szeretetben való növekedésre, ha Istennel való mélyebb kapcsolatra – akkor jól választottam. Ehhez kérjük az áldást!

❶ Kérni az Úr áldását

Mit jelent áldást kérni? Beengedni Isten kegyelmét az életünkbe. De ennél még többet is jelent! Kifejezni azt a hitet, hogy mindaz, amim van, mindannak, amit csinálok, csak úgy van értelme, ha Isten akarata szerint használom. Azt is jelenti, hogy az Ő védelmében élhetek ebben a világban! Azt is jelenti, hogy új szemlélettel nézek az életemre és a dolgaimra. Mindent Istentől kaptam, és mindent az Ő dicsőségére kell használnom. A bűn ott kezdődik, ha az életemet vagy a dolgaimat elszakítom Istentől. Ezzel a célt is eltévesztem, mert nem a Teremtő felé, hanem az én önző akaratom felé segítem. Legyen az akár házasság, gyermeknevelés, munka vagy bármilyen érték – mindent tönkreteszek, ha elszakítom Istentől. Megzavarom azt a rendet, ami a teremtést összetartja és kibontakoztatja. Ezért annyira fontos kérni év elején az Úr áldását, hogy adjon erőt ahhoz, hogy a teremtést visszavezessem eredeti céljához és rendeltetéséhez!

❷ Isten gyermekei vagyunk

Pál apostol tudatosítja bennünk, hogy kihez tartozunk. Isten gyermekei vagyunk! Ez meghatározza az utat, amit járnunk kell, ha szabadon elfogadjuk ezt. Carrettó azt írja, az anyagi dolgokból élek, de lelki/szellemi élet utáni vágyakozom. A születés pillanatában elindul és növekedni kezd a földi élet. – A második születés akkor lesz, amikor belépek a mennyei életbe. A két születés között van egy küzdelmes, fáradságos élet-út. Tele harcokkal, sebekkel, csalódásokkal és örömökkel. Ezen a nehéz úton nincs más segítségünk, mint az Úr. Ő átlátja az egész utat, Ő hűséges és mindig szeret. Ő tud megvédeni minden rossztól, ha rábízzuk életünket. Ő az, aki akkor is hűségesen szeret, amikor megbántjuk. Gondoskodása gyengéd s közeli. Ezért a legnagyobb ajándék, hogy a végtelenül hatalmas, végtelenül szerető Isten gyermeke lehetek. Az új évben ezt a feladatot tűzöm magam elé, hogy mindig megőrizzem ezt a kapcsolatot, amely földi és örök életet ad nekem.

❸ Jézus az üdvösség forrása

Az evangéliumban olvashatjuk, hogy Jézus születése után a nyolcadik napon nevet adtak a gyermeknek. Jézus neve azt jelenti, hogy Isten szabadít, gyógyít. Tőle várjuk életünk boldogulását, gyógyulását, tőle várjuk az Egyház megújulását. Sőt, tőle várjuk a világ békéjének megvalósulását! – Amikor az apostolok Jézus nevében gyógyították a betegeket és szabadították az ördögtől megszállottakat – hitték, hogy Jézus isteni hatalma meg fog nyilvánulni. Azóta is, a 2000 év alatt ez a hatalom számtalan csodában, rendkívüli eseményben megnyilvánult. Minden kereszténynek megvan a lehetősége, hogy részesüljön Isten hatalmában és gyógyítsa a világ sebeit. Csak Jézus nevét kell kimondani hittel és szeretettel – s elmúlik a szomorúság, a betegség, az ördögi támadás. Ez a név – mint világító fáklya a sötétben – vezetőnk és erőforrásunk lehet.

Ennek a névnek a hatalmával kívánok minden kedves olvasónknak áldott új esztendőt és sok boldogságot.

Katona István főszerkesztő

»ABBA«
mennyei édesapa

III/3. rész

Isten felénk jön

Az Ószövetség története során azt tapasztalják meg a választott nép fiai, hogy Isten soha nem hagyja őket sorsukra. Istennek az emberi kapcsolatokért történő fáradozása a történelem során különösen az Izrael népével való törődésben jut kifejezésre.

Ennek a népnek a legnagyobb megtapasztalása az egyiptomi szolgaságból történt szabadulás. Isten összegyűjti az Ő népét, elvezeti őket a szabadságba és olyan hazát ad nekik, ahol békében élhetnek. A szabadságba vezető út azonban bizalommal és bizalmatlansággal volt kikövezve. Alig múltak el az első nehézségek, a nép zúgolódni kezd, és kétségbe vonja Isten jelenlétét. A nép kivezetése a rabszolgaságból a szabadságba egy bizalom-bizalmatlanság váltófürdőhöz hasonlít. Isten azonban megtartja ígéretét, és újra meg újra megmutatja jóságát a népnek.

Isten nem csak ennek a népnek az ínségét látja, hanem közülünk is minden egyes emberét. Ezt annyira a szívére veszi, hogy Ő maga új módon lesz „aktív". Elküldi fiát ebbe a zavart, sebesült világba.

„Isten szeretete azáltal lett nyilvánvalóvá, hogy Isten az Ő egyetlen fiát küldte a világba, hogy mi általa éljünk" (1Jn 4,9).

Hogy Őáltala éljünk. Hogyan? Nézzük meg még egyszer az előző fejezetben található képet Sieger Ködertől: Jézus a világ minden szakadékába le akar szállni, hogy gyógyítson, hogy összekössön, hogy életet adjon. Minden szakadékba bele akar lépni, életet és szeretetet akar vinni a:

- köztünk és az Isten között tátongó szakadékba,
- saját szívünkben lévő szakadékba,
- az emberek között húzódó szakadékba,
- az ember és a teremtés közti szakadékba.

A szenvedés végül titok marad

A teremtéstörténet értelmezése és a bűnbeesés története képes arra, hogy több fényt vigyen a szenvedés kérdésének sötétségébe. De csak egy kicsivel többet, mert az isteni szeretet és az emberek szenvedése végül is titok marad. Erre soha nem fogunk kielégítő választ találni itt a földön.

Az ismert teológus, Karl Rahner (1904-1984), összefüggésbe hozza a szenvedés kérdésének megválaszolhatatlanságát Isten felfoghatatlanságával. Mivel Isten felfoghatatlan, a szenvedést sem érthetjük meg. A szenvedés által fejlődhetünk, de soha nem érthetjük meg. Karl Rahner azt mondja a továbbiakban, hogy épp az a körülmény, hogy az ember attól szenved, hogy felismeri a világ gonoszságát, arra utal, hogy létéből kiindulva teljességre lett teremtve. Az ember egy kiteljesedett és boldog életre irányuló, rendíthetetlen reményt hordoz magában, és az ínségből az üdvösség és szabadulás felé kiált.

Így válik a szenvedés megtapasztalása azzá a kiáltássá: Hogy szabadulhatunk meg a szakadékból, a meghasonlástól, az elidegenedéstől? Hogy tudjuk a kiteljesedett életet megtalálni, és az igazi hazát megtapasztalni?

Jézushoz fűződő barátság, mint az új élethez vezető út

Azt, hogy mi történhet, ha Jézus belép egy élet szakadékába, figyelemreméltó módon mutatja meg nekünk a vámszedő Zakeus ismert története. Egy ember felfedezi Jézus barátságát:

„Azután Jerikóhoz érkeztek és bevonultak. Volt ott egy Zakeus nevű gazdag ember, a vámosok feje. Szívesen látta volna Jézust szemtől-szembe, de a tömeg miatt nem láthatta, mert alacsony termetű volt. Előre futott tehát és fölmászott egy vad fügefára, hogy láthassa, mert arra kellett elmennie. Mikor Jézus oda-

ért, föltekintett és így szólt: 'Zakeus, szállj le hamar! Ma a te házadban kell megszállnom.' Ő sietve leszállt és boldogan fogadta. Mindazok, akik ezt látták, zúgolódni kezdtek, hogy bűnös embernél száll meg. Zakeus azonban odaállt az Úr elé és így szólt: 'Nézd, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, s ha valakit megcsaltam valamivel, négyannyit adok helyette.' Jézus erre kijelentette: 'Ma üdvösség köszöntött e házra, mert ő is Ábrahám fia. Hiszen az Emberfia azért jött, hogy keresse és üdvözítse, ami elveszett.'" (Lk 19,1-10)

Zakeus – mint minden ember – mások által tisztelt, elismert és szeretett ember akart lenni. Érvényesülni akart, és azt akarta, hogy értékes embernek tekintsék. Alacsony volt, és valószínűleg ezért nevették ki már gyerekkorában. Talán ezért volt kisebbrendűségi érzése. Ez hiányérzetet és sebet hagyott benne. Talán megesküdött: „Még megmutatom ezeknek. Meg fognak ezek fizetni ezért! Még meglátják ezek, hogy ki is vagyok én!"

Ettől vagy más, hasonló hiányérzettől és lelki fájdalomtól hajtva, azt a lehetőséget látta, hogy vámos legyen. Lehet, hogy azt gondolta: „Vámosként megmutathatom nekik, és elszedhetem a pénzüket." A vámosok azonban nem voltak kedveltek a nép körében. A nép árulóinak számítottak, mert együttműködtek a megszálló római hatalommal. Rosszhírűek voltak és megvetették, sőt még bűnösnek is tartották őket.

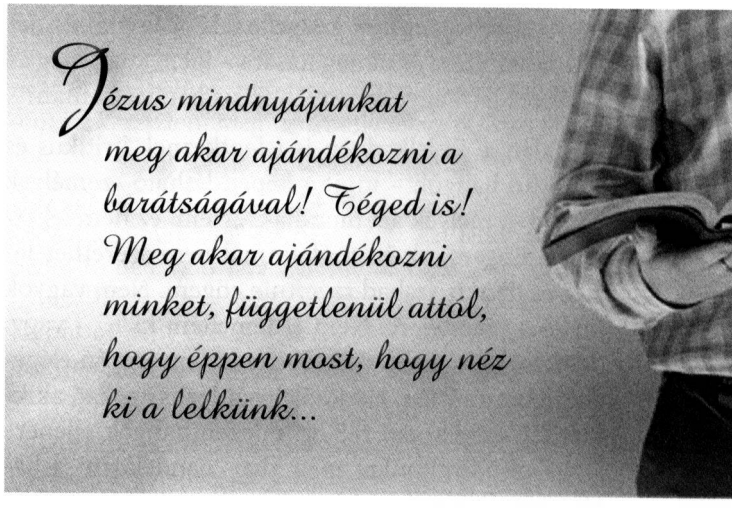
Vámosként Zakeus tényleg nagyon gazdag lett. Azt is tudta azonban, hogy életmódja miatt sem Isten, sem az emberek előtt nem állhat helyt. Ő lett ugyan a vámosok feje, respektálták, de nem szerették. Pedig Zakeus a lelke mélyén pont ezután sóvárgott. Mindig is kedvelt szeretett volna lenni, és a közösségbe akart tartozni. Zakeus tehát egy rémes zsákutcába került.

A Jézushoz fűződő barátság, mint a zsákutcából kivezető út

Ebben a lelki ínségben hallott Zakeus Jézusról. Azt hallotta Róla, hogy a bűnösöket és a zsákutcába kerülteket sem ítéli el. Lehet, hogy Zakeus azt gondolta: „Szeretném látni ezt a Jézust. Kíváncsi vagyok, igaz-e, amit róla hallok. Mert ha az tényleg igaz, akkor talán még van egy esélyem!" Ezért felmászott egy fára, hogy lássa Jézust. És mi történik ekkor?

Csak Jézus látja meg Zakeus lelki ínségét. Szereti ezt a Zakeust, mert minden hibája ellenére Izrael népéhez tartozik. Jézus megáll, és felnéz erre az árulóra, akit az emberek egyébként csak megvetően lenéztek. Ráadásul, Jézus minden ember szeme láttára áll Zakeus oldalára, és azt mondja: „Zakeus, szállj le hamar! Ma a te házadban kell megszállnom." (Lk 19,5b) Ezzel azt mutatja Jézus Zakeusnak: „Én a barátod vagyok. Melletted állok." Emiatt viszont az emberek dühösek lesznek Jézusra. Fel vannak háborodva.

Mi történt eközben Zakeusban? Zakeus megtapasztalja Jézus szeretetét és elfogadását. Talán először fordul elő életében, hogy igazi elfogadással találkozik. Olyan nagyrabecsülést és barátságot tapasztal meg, hogy Zakeus megváltozik. A megtapasztalt jézusi szeretet mindent elengedtet vele, ami eddig értéket és biztonságot jelentett számára. Anélkül, hogy Jézus egy szót szólt volna, Zakeus gyökeresen megváltozik, mert egy új, nagyobb kincset fedezett fel, mint a pénz. *„Nézd, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, s ha valakit megcsaltam valamivel, négyannyit adok helyette"* (Lk 19,8).

Képzeljétek el azt az örömet Jerikóban, amit Zakeus okozott a bőkezűségével. Mennyi emberen segített! Mily sok család lélegzett fel! Talán voltak néhányan, akik nem hittek Zakeus megváltozásában: „Majd meglátjuk, meddig fogja ezt megtartani."

Zakeust házának küszöbén átöleli a vendége: Jézus. Jézus arca, lecsukott szemei, ölelésének gyengédsége, ahogy Zakeust magához szorítja, mély rokonszenvről tanúskodik. Jézus saját testével védi a sokkal kisebb Zakeust a háborgó tömegtől. Zakeus félve néz fel rá, és csodálkozik. Jézushoz szorítja magát és belekapaszkodik megmentő barátjába. Egészen balra valaki dühösen felemeli a bal öklét. Azért dühös, ami itt történik. Elviselhetetlen számára, hogy Jézus egy ilyen bűnöst átölel.

Mellette egy másik, a mutatóujjával világosan és érthetően tudtunkra adja, hogy mit gondol Jézusról.

A kép közepén két féri áll, egészen közel egymáshoz. Az egyik valamit súg a másik fülébe. „Ennek a viselkedésnek következménye lesz" – mondja valószínűleg. A jobb oldalon álló két alak egymással sugdolózik. Úgy tűnik, hogy az egyikük épp hallja, mit súgott a másik alak ott elől a társa fülébe. „Ez még meglakol ezért." A jobbra fent látható férfi az egyetlen, aki nem tartozik ehhez az elutasító társasághoz. Szeme és szája elé tett keze határtalan csodálkozást fejez ki az itt történtekkel kapcsolatban. Csodálkozást Jézus cselekedete miatt és amiatt, ahogy ez a Zakeus Jézusra bízza magát.

És én?

És én? Vajon vágyom én arra, hogy, úgy ahogy vagyok, elfogadjanak és kedveljenek? Vágyom én Jézus pillantására és támogatására – igen, talán még az ölelésére is? Vágyakozom én Jézus barátsága után?

Talán a Te lelkedben is jelentkeznek kritikus és elutasító hangok – mint a képen látható személyek hangja –, melyek azt mondják: „Nem, ez nem lehetséges. Engem, az én múltammal nem szerethet Jézus, és nem is szabad szeretnie engem. Nem vagyok méltó a szeretetére. Nem érdemeltem ki..." – vagy: „Nekem erre nincs szükségem. Velem igazán elégedett lehet az Isten. Hadd ölelje át Jézus azokat, akiknek szükségük van rá!" Mindezen hangok ellenére Jézus mindnyájunkat meg akar ajándékozni a barátságával! Téged is! Meg akar ajándékozni minket, függetlenül attól, hogy éppen most hogyan néz ki a lelkünk. Szeretnéd magadat Jézussal átöleltetni? Szeretnéd megtapasztalni Jézus szeretetét?

Talán jó lenne, ha most egy pillanatra félretennéd a könyvet, és mielőtt folytatnád az olvasást, hagynád magadban ezeket a kérdéseket visszhangzani.

Jézus úgy, mint akkoriban, ma is a barátságába akar fogadni

Ahogy Jézus akkoriban magához szólította az embereket, úgy hív ma minket is.

Jézus leendő tanítványaihoz szóló felhívásának itt következő elbeszélése segíthet nekünk abban, hogy jobban észrevegyük az Ő meghívását: *„Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, hálót vetnek a vízbe. Jézus felszólította őket: „Jöjjetek utánam! És emberhalászokká teszlek titeket." Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá."* (Mk 1,16-18)

„Jézus meglátta..." Egy kapcsolattörténet többnyire az „Egymást Meglátni"-val kezdődik. Mert a szemekből világít és beszél az ember lelke. Ha két ember meglátja egymást, megtörténik a találkozás. A szeretet és a vonzalom az első pillanatban is felléphet. De az ellentéte is megtapasztalható: a közömbösség, a hidegség, az elutasítás. Simont és Andrást – a két halászt a Genezáreti tónál – biztosan elbűvölték Jézus szavai és kisugárzása, különösen az Ő szeretetteljes pillantása: melegséget, mély elfogadást és megértést éreztek. Lelkükben világossá vált, hogy teljesen meg tudnak bízni ebben az emberben.

„Jöjjetek ide...", *„Jöjjetek utánam"* – ezek voltak az első szavak, melyeket Jézus mondott nekik. Ez a felhívás mintegy meghívás volt arra, hogy belemenjenek a vele való találkozásba és tanuljanak tőle. Ez meghívás volt arra is, hogy Nála megnyugodjanak és átengedjék magukat az Ő szeretetének.

„Kövessetek!" „Jöjjetek utánam" – azt jelenti, hogy Jézus előttük szeretne menni, hogy segíteni akar nekik abban, hogy jól meg tudjanak birkózni nehéz életkörülményükkel, és kapcsolataikban üdvösséget, beteljesülést tapasztaljanak meg. A követésre hívó felszólításban benne van az Ő közösségébe szóló meghívás, meghívás a közösség személyes építésére és a szolgálatra való felkészülésre.

„Emberhalásszá teszlek benneteket" „Emberhalászokká teszlek titeket" – ebben a mondatban kifejezésre jut, hogy Jézusnak nagyobb tervei vannak velük. Életünknek nagy jelentősége van Isten átfogó üdvösségtörténetében. Jézus ezt a fontos hivatást akarja érezteti velük. Azt szeretné megmutatni nekik, hogyan válhatna életük még inkább áldássá mások számára.

„Azonnal otthagyták a hálót és követték Őt." „Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá." – A két megszólított halász belebocsátkozott Jézus barátságába. Készek voltak a régit elhagyni és egy új útra térni.

És mi?

Jézus ma is közöttünk van, és jelen van az életünkben. Ránk néz. Mindenkinek a barátja akar lenni, mégpedig a legjobb barátja! Meg szeretne ajándékozni bennünket a szeretetével. Meghív minket. Életünket be akarja vezetni a magasabb dimenziókba. Helyre akarja hozni életünket, és a javunkat akarja.

Kér minket: hagyjuk el „hálónkat", és azt mondja: „Hagyj fel azzal, hogy mindent magad akarsz csinálni, mindent saját magad akarsz kézben tartani, és az életörömöt saját magad akarod megtalálni. Mert én, Jézus, a barátod vagyok, érted vagyok itt és segítek neked."

Neal Lozano: Az Atya szíve

Hitben járunk vagy szemlélésben?

Pál apostol tanít bennünket a hit szerinti életről: *„Amennyiben most testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem s önmagát adta értem”* (Gal 2,20). Vagy a Korintusi levélben így ír: *„Mert hitben élünk, nem a szemlélésben”* (2Kor 5,7).

Újra és újra meg kell vizsgálnunk, mit jelent a hitből való élet, hiszen a hit az Istennel való kapcsolat alapja: „Mivel egyszer már hitre jutottam, megszerettem és megismertem Isten értem és nekem adott ajándékát, Jézus Krisztust, mostantól bízni és hinni fogok Benne, akárhová helyez, és akármennyit kell testileg vagy lelkileg szenvednem.” A keresztény élet az első lépéstől az utolsóig a **hit útja**. A hit az igaz élet alapelve: kizárólag általa jutunk új, felülről jövő élet birtokába és általa tudunk az új életben járni.

Vizsgáljuk meg őszintén magunkat, hogy az ige szerinti *igaz ember* módjára járunk-kelünk-e a világban, vagy pedig – akár rejtett módon is – önnön érzéseink, kívánságaink, benyomásaink tengerén hányódunk? A hitből való élet ugyanis szöges ellentéte az érzelmekből fakadó életnek.

Az érzés által vezérelt ember csak addig képes Isten akaratát cselekedni, amíg érzelmei lángolnak. A lelkesültség megszűnésével szinte minden leáll. Az igaz embert Isten akarata vezérli, függetlenül a történések keltette érzelmek sugallataitól.

Az igaz ember hitének horgonya az a Személy, akiben hisz; az érzelem által vezérelt keresztény horgonya az a személy, aki hisz, vagyis önmaga.

Az érzés által vezérelt ember figyelmét lekötik a külső és belső történések, ezért folyton ingadozik; az igaz ember mindig arra tekint, akiben hisz: *„Az Úrra nézek szüntelen, aki jobb kezem felől van, azért nem rendülök meg”* (Zsolt 16,8).

Az érzelmeket követő ember értelemszerűen a maga érzéseit követi, amelyeket a külső események váltanak ki belőle; az igaz ember Jézust követi, akiben hisz. Számára nem az érzés a fontos, hanem Isten. A hit Istent ragadja meg, az érzés önmagát.

Az érzelmei hatása alatt élő ember állandó hullámvasúton ül: örömre csüggedés, bánatra derű következik, egyszer fenn, másszor lenn. Az igaz ember hasonlóképpen változatlan, mint maga Isten. Ugyanaz a mennyei élet nyilvánul meg benne sötét és ragyogó napokon egyaránt.

Az érzést követő ember valódi, de talán saját maga számára is rejtett életcélja saját gyönyörűsége, jó érzése, kellemes élményei. Az igaz ember célja az Isten akaratával összhangban lévő szellemi küzdelem megharcolása az Úr dicsőségére, függetlenül érzelmei támogató vagy lázadó mivoltától.

Az érzést követő ember saját érdekeinek megfelelően cselekszik; az igaz ember figyelmen kívül hagyja saját érdekeit vagy éppen közönyös lelkiállapotát, és önmagát megtagadva, hitben járva engedelmeskedik Isten akaratának.

Az érzelmeket követő élet eltávolítja a hívőt Isten közeléből, hogy az örömökben keressen teljességet; a hitből való élet szoros közösségbe von Istennel. Az érzelmek által az ember önmagának él, míg a hit által Istennek. A rendkívüli érzések valójában az ÉN gyönyörűségét szolgálják, és *kizárólag* ezek keresése azt mutatja, hogy a velünk született természetünk szerinti élet nincs a kereszten. Még fenntartja a helyet önző énünk számára, azt akarja boldoggá tenni, de emellett a szellemi élet útján is szeretne járni.

Az érzelmek által kormányozott élet látásban, nem pedig hitben való járás. A hitből táplálkozó élet lényünk teljes függetlenítése természetes érzéseinktől. Hitből és nem örömök által élünk! Isten azt kívánja, hogy még a Benne való örömnek is meg tudjunk halni, és kizárólag akaratának éljünk!

Az érzéseket követő élet hajlamos elhanyagolni kötelességeit, gyakran elégedetlen és zúgolódó, mert nem tapasztalja az örömöt és az áhított gyönyörűséget. Mivel saját maga a központ, alkalmatlan a másokkal való törődésre. Az igaz hitből fakadó élet a kötelességek teljesítésére szólít fel, baráttal és ellenséggel szemben egyaránt.

A hitből való életet az akarat életének is nevezhetjük, mert a hit számára közömbös az érzelem; **a hit az akarat útján engedelmeskedik Istennek**. Az érzelmeire hagyatkozó hívő csak akkor engedelmeskedik Istennek, amikor érzései erre indítják; míg a megújult akarat szerint élő elhatározza, hogy követi Istent minden körülmények között, tekintet nélkül érzései állapotára. Akarata a valóságos Isten véleményét tükrözi, míg érzelmei a külső befolyásokat. A hitből való életben akaratunk egy Isten akaratával. Ha nem ilyen, akkor megbízhatatlan és állhatatlan. A hit: bízni Istenben minden körülmények között, akaratunkat egybefonva az Ő tökéletes akaratával.

Tisztában vagyok vele, hogy ezek olykor nagyon kegyetlenül hangzó szavak. Mégis érdemes elgondolkodni rajtuk, mert szembesítenek önmagunkkal, önvizsgálatra késztetnek, tükröt tartanak titkos mozgatórugóink elé. Van-e imádatunknak más tárgya is az egyetlen igaz Istenen és az ő szent Fián kívül?

W. Nee

Az IMA

V/2. rész

Az IMA tartalma

Az ima tartalmát meghatározza az a természetfölötti valóság, melyet szolgálva körülvesz az a szent hely, melyet az imádkozó ember felkeres, az a szent körülmény, történés, emlék, fizikai jelenlét, szöveg, művészi alkotás, szertartás, amelynek részéül szegődött.

Honnan veszem mindezt? Egyházunk, ez a titokzatos anya, ez a lélekgondozó természetfölötti erőrendszer és ajándékforrás, ez lát el engem pazarló bőségben mindazzal a jóval, amiből lelkembe imakésztetések indulnak, imaformák áradnak, s melyek istenkapcsolatomat bőséges lelki magtárrá teszik. Megihleti lelkemet, és szóra bírja a benne várakozó istenkereső erőket. Elém állít megdöbbentő és ujjongásra késztető valóságokat, munkára bírja értelmemet, és szétárad lelki valóságomban. Itt születik az én imám, az egyetlen tartalom, amit csak én adhatok válaszul az Úrnak, s amiért egyetlen személyes mivoltommal ide vagyok téve a Földre.

Imáink legnagyobb forrása a liturgia, a mindenek fölötti ima nem más, mint a **szentmise** ténye, az utolsó vacsora történése. A pap egész szentmise alatt imádkozik. Aki átéli a mondottakat, az teljesedésbe viszi a miseima tartalmi célját, a lélek tudatos belépését a természetfölöttibe, az tudja, hogy valami hatalmas történik itt, valami megfoghatatlan, létünk felett való. A liturgia szövegének követésében kibontakozik előttünk a szentmise fönséges lélektana.

Megyek az Úrhoz. Ahhoz, akit szeretek, s aki engem szeret. Mi lenne más a lelkemben, mint öröm? Bemegyek ahhoz, ki megvidámítja ifjúságomat. De örvendező arcom megsápad, ha magamra nézek: én lelkem, miért háborgatsz engem? Aki Isten elé megy, az bűnbánattal kezdje. A lélek csalhatatlanul érzi, hogy bűnös, orvoslása vallomással kezdődik. A mennyei szent közösség elé áll bűneivel: gyónom a mindenható Istennek… Mindenki lássa és mindenki könyörögjön értem. A szentek országának minden segítsége sem elég bűnbánatának. Azután pedig felhangzik lelkében a választott szentnek alakító példájával átitatott „szent-lecke", hogy napról napra más mennyei testvérünk erényei formálják elmélkedési anyagukkal lelkünket a mise elkövetkezendő nagy tényének fogadására. Az új morális törekvésekkel átitatott lélek mély alázattal érzi méltatlanságát az Úr Jézus tanítására, akinek evangéliumát készül ajkára venni.

Az evangéliumi szakaszban a lélek az itt lefolyt Jézus-élet, s az itt elhangzott Jézus-szavak hatása alatt a Megváltó lábánál ülő Mária lesz, aki elmélyülten hallgat és hisz. Erre a mennyei jó hírre, erre az Istenből ideszakadt harminchárom esztendőre csak egy válasza lehet: *Hiszek, hiszek…* Elhangzik a Hitvallás, ezredek hitének nagy vallomása, Jézus embereinek, lelki örököseinek, országa letéteményeseinek fönségesen egyszerű fogalmazásában.

Most a lélek elő van készítve az áldozatra. A lelkek egységében, könyörgésük egybeöntésével kéri az Urat annak elfogadására. Felemlíti az egyház küzdő és győzedelmes országát, hogy minden lélek együtt énekelje az Úr dicséretét, és együtt hódoljon a pillanatnak, midőn beáll a szentmise csodája, Istennek megújuló anyagban rejtőzése. A közvetlen közelből imádság kell az embertestbe szállt Istennek, s mondjuk a Hozzá legméltóbbat, az Ő ajkáról vett Miatyánkot, hogy minden lélek kész legyen az Úr befogadására.

Minden szentmise ima: lelkülete istenvárás, istenköszöntés, istenbefogadás. Minden mise azt jelenti, hogy házamba jön az Úr, közel jön, látható köntöst vesz láthatatlanságára, testi színekkel takarja és mutatja szellemi valóságát, bor és kenyér színeibe öltözködik. Én pedig szemben állok e valósággal, s a lelkem válasza elönti értelmemet. A liturgia szövegei vezetik, fegyelmezik válaszomat, szabályozzák lelki, spirituális etikettemet e nagy hatalmasság s egyszersmind bensőséges jóbarát előtt.

Most pedig megyek fogadni Őt. *Áldott, aki az Úr nevében jön* – énekli a lélek, és kicsiségéhez levonja a Hatalmast, az pedig az irgalom vezetékén tartja a gyengét, és nem lobbantja porrá az istenközelség tüzében: annyit bocsát rá, amennyit annak parányi erői bírnak, s amennyit annak lelke kitárása a hajlékába hív.

Íme, a lélektartalmat átadó nagy tények: az Úr leszállása az oltárra és lelkünkbe költözése. Az ima tartalma ez az átadás a mennyei valóságnak ránkszakadásában bennünk felsarjadó gondolatok, amivel fogadom azt a megfoghatatlan valóságot.

Egyházunk keze tele van ezekkel a lélektelítő ajándékokkal. **Szentségeivel** végigkísér az életen. A keresztség nem puszta keresztvízöntés, hanem lélekmentés, az ősbűn

és az egyéni bűn felett aratott diadal. Ott a lélek lett mássá, ott új valaki van a víz után, nem ugyanaz, mint a víz előtt. Miért? Mert vizet öntöttek? Nem, hanem mert miközben öntötték, a krisztusi rendelés szavait mondták, a krisztusi ígéretet foganatosították, és itt a krisztusi akarat nyúlt a lélekhez, amint az megígértetett. Íme, a valóság, melyet imaszövetbe kell foglalni. Íme, a szentségi tény, mely imatartalmat ad a kereszteltnek, s ha az öntudatlan gyermek, a helyette imádkozó keresztanyának.

Más ember lép ki a gyóntatószékből, nem ugyanaz, aki bement. Mi történt ott vele? Szavakat mondott, és szavakat mondtak neki. Letérdelt, és keresztet vetettek rá. Más semmi? Imát mondtak felette bűnvallomásáért, s ez az ima Krisztus ígéretét hordozza: *„...akinek megbocsátjátok..."* Isten irgalmából így tiszta lettem.

Szegény, alig tisztult, megfáradt lélekkel léptem az oltárhoz, és most telve vagyok Istennel. Az áldozó lélek istenszerűvé akar válni, azzá válik, s ezt a folyamatot kíséri a lelke, mint orgona az énekest. Ez imádság, és tartalma Isten befogadásának visszhangja. S a többi nagy szentségi tény, a **bérmált ember** Szentlélek-ajándéka, a költözőben levő lélek útra-készítésének hatalmas lélekmegújítása, az egész emberéletre egyesülő lelkek egymáshoz forrasztása, a pap lelkének örök megjelölése a hivatás szent bélyegével s a hatalmak átadásával. Mindez imakeret, imatartalom, imaigénylés szembeállítása a léleknek e nagy valóságokkal, melyekre felelnie kell.

A szent tényeken kívül egyházunk csodálatos szeretett szent helyeket, szent tárgyakat, szent szavakat, szent embereket ad nekünk. Miért szentek? Ima van rajtuk. Mivel szentel a pap? Anyaggal? Nem; ***imával* szentel**. Imaszövegeket mond el, melyekben áldást könyörög azokra, akik az imával kapcsolatos tárggyal érintkezésbe kerülnek.

Szent tárgy... sokszor halljuk a vádat érmeink, keresztjeink, rózsafüzéreink miatt: fétiseitek, bálványaitok vannak. Tegyük fel hát a kérdést: mi a különbség a pogány fétis és a katolikus kegytárgyak között? A fétis oly tárgy, mely mágikus erőt bocsát ki magából. Viselőjének hite szerint saját erejéből taszít el minden veszedelmet. Van gyengébb és erősebb fétis. Egyik legyőzheti a másikat, egyik többet tesz, mint a másik. A katolikus szenttárgy semmiféle erővel nem bír. Az Egyház azt imádkozta, hogy áldás legyen azon, aki azt viseli vagy lakásába viszi, s ennek az imának teljesedésében rejlik az értéke. *Áldd meg, Uram, azt az embert, aki ezt az érmet viseli, áldd meg, Uram, azt a házat, ahova a gyertyákat, e rügyező gallyakat beviszik.* – Nem a tárgy anyagi mivolta szent, azzal nem történik semmi. De szent az ima, amelyet felette mondtak, szent az ígéret, mely az imához fűződik, és szent a hit és az áhítat, mely az ilyen imatárgyakat magához fogadja. A szentelés tehát ima-akció, és tartalma, hogy könyörgésével erőszakot akar tenni Isten országán, lokalizálni akarja Isten szándékait oda, ahol e tárgyak lesznek, s ezeket az imaértékeket e tárgyakon át az emberek közé szórni.

A szent tárgyon levő imakincs tehát nem a tárgynak tulajdonsága, hanem *a tárggyal kapcsolatos lelki érték*. Nincs bűvkörük, nincs mágikus erejük, ezért a katolikus szentelmény és a pogány amulettek között egész világ tátong, oly szakadék, mint a vak babona és az áttisztult imádság között.

Ahol valaki szent gondolatokat gondolt, szentelményeket élt, az a hely áldott hely. Meg van áldva, mert ima hangzott el ott, áldó élet tüze lobogott ott, s nem lehet elvenni attól a helytől azt a tényt, hogy az az imaélet ott végbement. Szent Lőrinc tüzes rácsán félelmetes lelki erők játszották tusájukat. **Szent Margit szigetéről** soha el nem törölhető Margit múltja, s aki elmegy oda megkeresni, rátalál. Lourdes-ot feldúlhatják vad embercsordák, de Mária jelenéseinek emlékét nincs hatalmuk elvinni onnan. Wartburg lehet akárkié, de Erzsébet lelkének imaemlékei ott várják az odatévedt imádkozót.

Isten akarja, hogy a szent helyeket keressük, csodákkal hív meg nagy lelki vendégségekre, szent emlékeken bővebben osztogatja kegyelmeit. Miért szent a hely? Mert **ima tette szentté**, s mert az ott elmondott és átélt imák folytatásra várnak. Lehet egy helyet, vidéket, templomot átimádkozni. Püspöki ajkakról hallottam egy templomszentelés után: *„Mi megszenteltük a templomot, de még hátra vannak a szentelésből a hívek imái."* A szent hely tehát újabb imára hív.

Szent szövegeink vannak. A szó igazi ereklye. Szent Gertrúd hallja egyszer Jézustól: „Vedd, leányom, az evangéliumból az én szavaimat, s őrizd őket ereklyék gyanánt." A szavak ereklyetermészetét a bennük rejlő áhítat, az imatartalom adja a hozzájuk kapcsolt szent ígérettel együtt. Szent szavak hatalmával enyhülést küldhetek lélekké vált szeretteimnek, s ha áhítatom készséggé koncentrálom, elég erős ahhoz, hogy teljesen megszabadíthassam őket szenvedéseiktől. A **búcsú** szentelt szavak védelmeinek ráborítása a túlvilágon szenvedőkre.

Egész embert szentel meg az egyház, amikor pappá szenteli. Eleven test-lélek célra szentelése ez. A pap miért szentelt ember? Mert ima borult rá, ima öltöztette őt Krisztus apostolává, Isten emberévé. Ima élteti, a megjelenésének imakört kell terjesztenie. Krisztus erőivel telített, Krisztus hatalmával felruházott ember, imák terméke és imák forrása.

Honnan az imának ez a hatalma? Jézustól. *„Ha valamit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek."* Isten-ajak ígérete pecsételi minden imámat és egyházam minden imáját. Az imának ez a hatalma az áldás. **Mi az áldás?** Isten segítő erejének könyörgéssel való átadása valamely emberi tárgyon, helyen, szavakon, emberen át a világba. Ezt az imahatalmat fogjuk kezünkbe. Szokjuk meg, hogy minden imánkban mindig biztosak legyünk abban: az erőnk nem a miénk. Minden imánk Jézusból él, Jézuson át hat, Jézusért győz. Tanuljuk meg, s érezzük folyton ezt a kapcsolatot, és tegyük hozzá, hogy e kapcsolathoz nem egyenesen, hanem Jézus anyjának szívén át juthatunk.

dr. Dienes Valéria

— **FOLYTATJUK** —

A Karácsony mennyiben a szeretet ünnepe és mennyiben nem az?

II/2. rész

Hogyan látják többen a karácsonyt ma?

Az ünnepek közeledtével volt alkalmam többször is megfigyelni az utcán rohanó embereket. Legtöbben kisebb-nagyobb csomagokkal a kezükben, vagy már a fenyőfával, vagy épp csak néhány fenyőággal róják az utakat. Arcukon az öröm vagy épp a békesség helyett leginkább csak a tanakodás, a gondterheltség látszik. Ez késztetett arra, hogy elgondolkodjak azon, hogy mit is kellene jelentenie, vagy mit is jelentett régen a Karácsony az emberek számára, és mivé alakult át az utóbbi években.

A Karácsony a szeretet ünnepe, vagy legalábbis annak kellene lennie. A régi időkben ezeken a napokon összegyűlt a család és az ünnepi asztalt körülülve hallgatták az öregek – már sokszor elmesélt és gyakran a mesélő hangulata szerint változó – anekdotáit, az asszonyok varrogattak, a gyerekek játszottak, rohangáltak a felnőttek között, a férfiak meséltek, megvitatták az élet nagy kérdéseit.

Nyugalom és béke honolt a házakban, még a történelmileg nehezebb időszakokban is. Úgy tűnhetett, hogy erre a néhány napra szinte megállt az idő, és a szeretet vette át a szerepet a családok életében. Kiléptek a hétköznapi rutinból. A gyerekek a házi készítésű szaloncukrokat majszolták és a családtagok által varrt vagy faragott játékokkal játszottak, meséket hallgattak, sőt gyakran az egész család közösen játszott valamilyen társasjátékot. És ami a legfontosabb, hogy ez bizony független volt a családok anyagi helyzetétől. Legfeljebb csak a terített asztalon megtalálható ételek típusában vagy mennyiségében volt különbség.

Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy a világ évről-évre folyamatosan változik, és nem lehet a régi dolgokhoz foggal-körömmel ragaszkodni. De **talán nem kellene megfeledkeznünk arról a nagyon fontos dologról, hogy a Karácsony a szeretet ünnepe**. Mert mivé is vált mára ez az ünnep? Sokak számára azt jelenti, hogy végre van néhány munkaszüneti nap, amikor nem kell rohanni, de előtte azonban az amúgy is mozgalmas hétköznapok még jelentős és gyakran igen megterhelő feladatokkal egészülnek ki. Meg kell tervezni és el kell készíteni az ünnepi menüt, ki kell találni, hogy ki milyen ajándékot kapjon és még az ilyenkor esedékes téli nagytakarítás is a feladatok hosszú sorát szaporítja. Mindezt természetesen a szokásos feladataink, a mindennapi munkánk mellett.

Az embereket figyelve azt is észrevettem, hogy jelentősen megváltoztak ajándékozási szokásaink. Sajnos egyre több családnak már az ünnepi menühöz való alapanyagok beszerzése is komoly anyagi nehézségekbe ütközik és hosszú heteken keresztül azért spórolnak, hogy legalább Karácsony napján kerüljön hús az asztalra és sokaknak a fára, meg az ajándékokra már nem is marad pénzük. A családok másik részének ugyan az ünnepi menü beszerzése és elkészítése nem feltétlenül jelent akkora megterhelést, de az ajándékozás már igen. Így Karácsonyra időzítik azoknak a dolgoknak a beszerzését, ami feltétlenül szükséges. Így például a gyerek ekkor kap a kinőtt téli kabátja helyett újat, vagy az elromlott mosógép helyett ekkor vesz a család másikat. Szóval elsősorban a praktikus és feltétlenül szükséges dolgok fognak a fa alá kerülni ajándékként. Van a családoknak egy harmadik csoportja is, ahol az ajándékozás már semmilyen szempontból nem magáról a megajándékozottról vagy az ajándékról szól. Náluk szinte árverseny alakul ki, és csupán az a fontos, hogy ki milyen drága ajándékot tud beszerezni a másiknak, és nem az, hogy mit vesz, vagy akinek szánták valójában mit is szeretne, az meg végképp nem szempont, hogy kinek mire is lenne igazán szüksége. De akármelyik anyagi helyzetben lévő családot nézzük is egyben mindenki közös abban, hogy megfeledkezik a Karácsony lényegéről, a szeretetről. Mára ez az ünnep is egy feladat lett a sok közül, amit a társadalmi elvárásoknak megfelelően és anyagi lehetőségeink szerint meg kell oldani. A cél az, hogy ezt minél frappánsabban, minél gyorsabban és minél kevesebb energia befektetéssel tudjuk le és használhassuk ezeket a napokat a pihenésre. Így legtöbben nem teszünk mást, minthogy elkészítjük a szokásos ünnepi menüt, még akkor is, ha a család nem feltétlenül szereti. Megvesszük az újabb sálat, nyakkendőt, zoknit, lego-t, dvd-t – és még sorolhatnám – a fa alá, mert ez a legegyszerűbb, könnyen beszerezhető és nem kell sokat törni a fejünket, hogy kit mivel ajándékozzunk meg. A szegénységben élő családoknál pedig a bánat és a szomorúság veszi át a helyét a szeretetnek és a békességnek, mert még sokszor az ünnepi menü is gondot jelent.

Mára eltűnt a készülődés öröme, a titkolózás, az ajándékok rejtegetése, a várakozás, hogy a megajándékozott menynyire fog örülni. Az ünnepi napokból kikopott a nyugalom, a békesség, ma már nem érezzük, hogy erre a néhány napra megállna körülöttünk az idő, sőt talán épp ennek az ellenkezőjét tapasztaljuk. Azt, hogy mire igazán felfogjuk, hogy itt a Karácsony, addigra már el is múlt, kezdődik a napi rutin elölről és még csak ki sem pihenhettük magunkat iga-

zán. Persze erre is, mint nagyon sok mindenre lehet megoldást találni. Igaz, hogy némi odafigyelés szükséges hozzá és bizony nem hagyhatjuk jó szokásunkhoz híven az utolsó pillanatra a készülődést.

Ahhoz, hogy ajándékot tudjunk adni szeretteinknek, nem feltétlenül kell eladósodnunk. Készíthetünk például valamit saját magunk is. A saját készítésű ajándék nem azért lesz igazán kedvenc, mert az tökéletesre sikeredett, hanem azért, mert míg készítettük, magunkból is belerejtettünk egy csipetet, hiszen szeretettel és odaadással készült. Az utolsó napokra halogatjuk az ajándékvásárlást, és végigrohanunk a boltokon, gyorsan kipipálva a személyeket és az ajándékokat. Gyorsan, gyorsan, legyünk túl rajta! Akár még elégedettek is vagyunk a végén. Sikerült, gyorsak és hatékonyak voltunk. Csak éppen a szívünk maradt ki az ajándékokból. Hatékonyak voltunk, csak éppen nyűgnek éreztük az egészet, és elég kétséges az, hogy eltaláltuk-e a másik szíve vágyát. Lehet, hogy a bevásárlóközpontok nejlonszatyrában kerül az ajándék a fa alá, vagy mindenkinek ugyanabba az egyen-csomagolópapírba sebtében bebugyolálva.

Így van ez a főzéssel is. Az utolsó napok kapkodásban, rohanásban telnek, túlvállaljuk magunkat, és kifáradva, elhasználódva rogyunk le az ünnepi asztalhoz. Tele az orrunk ételszaggal, esetleg már átöltözni sincs kedvünk. „Na végre", ezen túlvagyunk, sikerült, nyugtázzuk magunkban, de elégedettség helyett gyomrunkban ott van az egész napos, egész hetes kapkodás feszültsége, és nem kívánjuk az elkészült finomságokat. Csak a cél lebegett a szemünk előtt, minden elkészüljön időben, és egyre nehezebben viseltük, ha valaki nem hajlandó felvenni az általunk diktált ritmust. A családi hangulat sem valami fényes, hiszen nemegyszer villámokat szórtunk magunk körül az elmúlt napokban, különösen a végső hajrában, pont Karácsonyeste. Összetört a varázs, pedig úgy érezzük mindent megtettünk. Jó lenne ellazulni, megpihenni, kilépni az egészből. Valahol máshol lenni, mint a „szeretet ünnepén", ahol nem érezzük magunkat elnyűttnek és kihasználtnak.

Milyen lenne egy nyugodt, békés, szeretetteli, igazi karácsony?

Ez már jóval előbb kezdődne, mint az utolsó héten. Megadnánk a módját a készülődésnek. Időt adnánk rá, és elhatároznánk, hogy élvezni fogjuk minden percét. Élveznénk az odafigyelést és a kitalálás izgalmát, vajon ki mit szeretne? Élveznénk a boltok ünnepi hangulatú forgatagát, amiben nem éreznénk elveszettnek és sodródónak magunkat, mert tudnánk, hogy mit keresünk. Élveznénk, hogy átadjuk magunkat az intuíciónknak és könnyedén megtaláljuk, amit keresünk. Élveznénk a közös döntést az ünnepi menüről, az együttműködés megszervezését. Csak annyit vállalnánk, amennyit jó szívvel, könnyedén meg tudunk csinálni. És élveznénk a közös, együttes készülődést az ünnepre.

Képzeld el és tervezd meg aprólékos részletességgel az ideális karácsonyod!

Az orvosok műtét előtt bemosakodnak. Lemossák magukról a szennyeződéseket, és közben leteszik az otthoni ruhával együtt a civil életüket is. Mire végeznek a folyamattal, lelkileg is készen állnak arra, hogy teljes figyelmükkel a jelenben legyenek. Mi is tegyük meg ezt a lelki bemosakodást! Mossuk le magunkról a mindennapok rohanásának, a türelmetlenségnek, az ingerültségnek a szennyeződéseit, és öltöztessük ünnepi ruhába a lelkünket, amit a magunkra és a szeretteinkre való odafigyelés örömeiből szőttek.

Ha az elvárásaink szűrőjén keresztül szemléljük az embereket, mindig torzított képet kapunk, hiszen csak annyit látunk belőlük, hogy miben felelnek meg, és miben nem felelnek meg a szükségleteinknek. Az igazán tápláló, fejlesztő, biztonságot adó – feltétel nélküli – szeretet csak az elvárásnélküliség talaján képes kicsírázni.

Tanulható a szeretet?

„A szeretet művészete" nem egyszerű műfaj. Hiába szeretjük a másikat annyira, hogyha érzelmeink intenzitását mérni tudnánk, kilengene a mutató a mérési tartományon kívülre, lehet, hogy a szeretett személy mégis érzelmi sivárságot, elmagányosodást él meg mellettünk.

A legjobb akarattal is tehetünk rosszat a másik emberrel. Ahhoz, hogy úgy szeressük, ahogy neki is jó, kulcsfontosságú az odafigyelés, az elfogadás, emberi méltóságának figyelembevétele. Azt gondolnánk, ezek evidenciák, ezt mindenki tudja. Észre sem vesszük, amikor a mindennapi rohanásban, vagy a mindenáron való segítségnyújtás szorításában felrúgjuk ezeket a szabályokat.

Összegzés

Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy Jézus Krisztus testet öltött. Ez több annál, hogy csak a szeretet ünnepére alacsonyítsuk. Ez a mi ajándékunk, a legnagyobb ajándék, amit mi emberek kaphattunk, hogy Jézus Krisztus, az Ige, a Szeretet a földre született.

Mi nem tudunk jól, helyesen szeretni Isten nélkül. Bálvánnyá tesszük a másikat, vagy saját kívánságaink kielégítésére használjuk őket. Viszont azt gondolom, hogy megtalálhatjuk azt a módot, hogyan gyakorolhatjuk a szeretetet. Ehhez mindenkinél más és más módszer válhat be.

Újra kell értelmeznünk a karácsony üzenetét. Újra kell tanulnunk szeretni, kilépni önmagunkból és a másik felé venni az irányt. Meg kell találnunk az életünk célját, értelmét is tudatosítanunk. Így élhetünk tartalmas, értékes életet, s ünnepeink is így tölthetik be eredeti küldetésüket.

Azt gondolom, ha így élnénk, nemcsak a karácsony lehetne a szeretet ünnepe, hanem minden napunk a szeretet örömével telne el. Hiszen minden pillanatunk egy ajándék, így minden napunk a szeretet ajándéka.

Mindennap kérem Mennyei Atyánkat, tanítson helyesen szeretni, s ha én nem veszem észre, mit tehetek a másikért, figyelmeztessen, hogy egy napom se telhessen el anélkül, hogy nem szerettem.

Merjünk szeretni, ahogy Jézus is szeretett, merjünk adni, ahogy Jézus is Önmagát adta egészen, úgy nekünk is egészen kell adnunk magunkat. Mert ezt várja tőlünk! Az emberek éhesek a szeretetre, még akkor is, ha ezt nem vallják be. De életük utolsó idejében már nem tudják takargatni, s megvallják éhségüket. Jézus azt mondta: ***„Arról ismerje meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást."***

Cseh Anikó

Személyes vallomás megtérésemről és a hit erejéről

II/2. rész

AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉGBEN annyi szeretetet kaptam, hogy ezzel teljes lett az életem. Ebben a Közösségben barátokra leltem, olyan barátokra, akikre számíthatok bármikor. Akiktől szeretetet, bizalmat kapok. István atya a lelki vezetőm lett és ma ott tartok, hogy saját imacsoportom van. Az imacsoportban újabb barátokra leltem és a hitéletem is megváltozott, mert imával kezdem a napot. Napközben is sokszor fohászkodom. Hálát adok az Úrnak a munkámért, hálát adok az életemért, a javaimért. Hálát adok a családomért. Este lelkiismeret vizsgálat és hálaadás az Úrnak a napért, s az ajándékokért, amiket kaptam. El nem tudom mondani, hogy mekkora fordulatot vett az életem, ma gazdagabb és boldogabb ember vagyok, mint valaha voltam bármikor. Az én gazdagságom itt van belül a szívemben, amit az Úrtól kaptam!

Igen! Annyi kegyelmet, annyi ajándékot kaptam az Úrtól! Ezek abban nyilvánulnak meg, hogy azóta zarándokolni járok, gyakorta megyek Medjugorjéba.

– *Most, ezzel a hittel, életszemlélettel, hogyan tekintesz azokra az emberekre, akik magukban bíznak, másban hisznek, mások az értékek az ő számukra és akár látszólag jól is érzik magukat? Látod bennük az akkori magadat?*

Miután nyugdíjas lettem, a hit továbbra is nagyon fontos számomra. Vállaltam egy személyi sofőri munkát a nyugdíj mellett. Egy volt vezérigazgató sofőrje lettem. Be kellett ülnöm egy drága autóba és az ő kérése alapján, ide-oda elvinni őt alkalmasint. Ez az ember rettenetesen gazdag volt. Ez az ember alkoholista volt. Hetvenes éveinek a második felében boldogtalan. Rettenetesen szenved attól, hogy még mindig harácsol és még mindig többet és még többet akar. De ez sem lehet véletlen, hogy pont őnála lettem gépkocsivezető, ennél a gazdag embernél, hogy szembesüljek azzal, hogy milyenné válhattam volna, ha azt az életet élem tovább, ami akkor vízióként, vagy célként lebegett előttem. Az egész családja, az életvitelük negatív példa számomra, hogy így nem! Ezt nem szabad! Mondhatom, ma boldogabb ember vagyok, mint bármikor voltam. Nincs bennem stressz, nincs bennem görcs, van jövőképem, vannak céljaim. És elindultam azon a keskeny úton, amit az Úr kijelölt számomra és erről nem akarok letérni, mert ez tényleg boldoggá tesz!

– *Akkoriban, amikor még úgy élted az életedet, ahogyan te elgondoltad, hogyan láttad azokat, akiket hívőnek gondoltál? Foglalkoztatott egyáltalán ez a dolog?*

Nem igazán foglalkoztatott, bolondoknak tartottam őket. Akiknek nincs életük és nincsenek céljaik, nem tudtam elképzelni, hogy ők boldogok lehetnek. Olyan filmeket vetítettek nekem, olyan víziókat mutattak különböző MLM tréningeken, ahol az emberek helikopterrel repülnek a Grand Canyon felett vagy a Titicaca-tónál jártak, vagy Dél Afrikában, vagy a Kínai Nagy falnál, vagy Disneyland-ben múlatták az időt. Ez a boldogság, mondták. Mutatták a saját vitorlás hajóikat, yachtjaikat, amit én is megvehettem volna. Nekik ez volt a cél. Akkor az nekem nem tűnt föl. Csak most tűnt föl, amikor láttam az igazgató urat, hogy elvált, hogy a családja boldogtalan, hogy a pénz csak mérgezi az életüket, hogy nincs igazából jövőképe, nincs célja neki, csak a pénz a célja. A gazdagság, a bűvölet. A gyerekeik rossz tanulók vagy drogoznak, vagy valamilyen bűnben élnek, mert már az sem elég, hogy mindene megvan, már mindent megkapott.

Naponta azért imádkozom, hogy azt a mintát, amit nem adtam át a gyermekemnek, kapja meg. A lányom férjhez ment egy ateista fiúhoz. Az én vejem havi félmilliós fizetésért dolgozik, ott is a pénz van a középpontban, a gazdagság! A gyermekei, az unokáim nem járják azt az utat, amit én járok. Az imádság által még csak annyit tudtam elérni, hogy a gyermekem elkezdett tanúságtételeket nézni az interneten és megtanulta a Miatyánkot és az Üdvözlégyet, amit én nem tanítottam meg neki annak idején. Most sem jár

templomba, a gyerekeket nem tanítja meg imádkozni, de már ez is haladás.

– *Mielőtt elkezdtük a beszélgetést, azt mondtad, hogy a te szobád falán van egy Krisztus arckép.*

Igen, a vérző Krisztus arcát mutatja. Nem mindig történik meg, de néha egészen mélyen átérzem az Ő szenvedését. Általában akkor fordul elő, hogy ha valami rosszaságot teszek, ott van bennem a lelkiismeret furdalás és még nem tudtam elmenni gyónni, letenni azt a bűnt, de másnap reggel ugyanúgy imádkozom. Nézem Krisztus arcát, behunyom a szemem és látom magam előtt, amikor átszögezik Krisztus kezét. Szinte érzem azt az iszonyatos kínt és fájdalmat, amit Ő átérzett. Akkor kicsordul a könnyem és akkor képes vagyok beleélni magam abba a szenvedésbe, amit Ő szenvedett, értem is! Mert értem is meghalt! Arra motivál, hogy ne kövessek el bűnt. Reggelente mindennap bátorságot kérek az Úrtól, hogy azt a keresztény életvitelt, hitet, amit én megtapasztaltam, meg azt a boldogságot tovább tudjam adni.

Nem hittem el magamról, hogy tudok beszélni másoknak Istenről. Két évvel ezelőtt még annyira bátortalan voltam, hogy nem mertem embereket megszólítani. Most derűt tudok teremteni más emberek lelkében és én ezt teszem! Körülbelül kétszázötven ügyfél volt, akikkel az elmúlt években találkoztam és ebből legalább száz emberrel barátságot kötöttem. Pusztán csak jósággal, szeretettel mosolyt tudtam varázsolni az arcukra és megköszönték. Egy nagyon kis példát hadd mondjak el. Ez most történt velem, mielőtt idejöttem. A Nyugati téri aluljáróba odajön hozzám egy harminc körüli hölgy „Fedél Nélküli" újsággal a kezében és elmondta, hogy albérletben lakik, nem régen még dolgozott, kirúgták, nem kapta meg a járandóságot, egy gyermeket nevel. Nem ilyen hosszan, de elmondtam az én történetemet és mondtam, hogy ami velem megtörtént, az vele is megtörténhet. Mondtam neki, hogy én segítek, ha ő is akarja, de azt, amit én megtettem tegye meg ő is. Könny csordult a szeméből és olyan boldogsággal, örömmel tölt el, hogy tudok neki jövőképet, célt mutatni, hogy többé már nem kilátástalan az élet. Visszautalok Barnabás atyára, hogy „Misi, akard!" Én ezt tartom kulcsszónak, hogy akarni kell és ha akarja az ember, akkor az Úr is segít. Van egy ilyen közmondás, hogy „Segíts magadon, Isten is megsegít!" Ő tényleg segít, de akarni kell. Ámen.

Molnár Mihály

Beszélgetőtárs: Kerek József

A VÉGSŐ IDŐK

A „végső idők" kifejezés nem jelenti azt, hogy a világ megáll vagy véget ér. Ez csak a történelem egy bizonyos korszakának a végére utaló kifejezés. Most éppen a végső időkben élünk, egy szellemi küzdelem kellős közepében, amely a szemnek láthatatlan, azonban körülöttünk és leginkább a lelkünkben mindenhol érezhető. Ebben a jó és rossz közti harcban döntenünk kell az egyik vagy a másik mellett. A csata rajtunk múlik. Egyedül nekünk van lehetőségünk választani, miként döntünk, hogy mit képviselünk, a jót vagy a rosszat. A küzdelem végkimenetelét a mi döntéseink határozzák majd meg.

A végső idők szellemi harca olyan heves, hogy Istennek feltétlen és kimondhatatlan módon közbe kell avatkoznia az Ő Szentlelke által. Ez egy olyan időszak, amely alatt Isten kegyelme és irgalma bőségesen kiárad, mint még soha a történelem során, mindenkit bűnbánatra szólít, mielőtt túl késő lenne. A Szentlélek ugyanakkor áldást osztogat az emberiségnek, még a legkisebbeknek is, nemcsak a megújulás miatt, hanem azért is, hogy megismertesse velünk Isten akaratát.

Számos jelet kaptunk, amelyek megmutatták nekünk, hogy azokban az időkben élünk, amikor a Szentírás elmondása szerint az Antikrisztus ereje teljében van, és arra törekszik, hogy örökre uralja a világot.

Íme néhány sor, amit Krisztus 1992. április 19-én mondott nekem: *„Istenségemet a világ értéktelen utánzatra: a halandó emberre cserélte. Elhagyta az Isteni Igazságot egy Hazugság kedvéért. De hallottátok, hogy az Idők végén a Sátán munkához lát. Mindenféle csoda, hamis jelek, jelenségek sokasága és sokféle gonoszság lesz, ami megtévesztheti azokat, akik a pusztulás felé tartanak, mivel nem akarták elfogadni az Igazság Szeretetét, ami meg tudta volna mente-*

ni őket…(…) A Lázadó [Antikrisztus] hatalma olyan, hogy félelem nélkül, nyíltan megjelenik mindenki előtt. Ez az, amiről Ezekiel próféta beszél, ő az, aki fölfuvalkodott gőgjében, aki azt állítja magáról, hogy Isten. Ő az, aki majmolja az Igazságot, aki egyenlővé teszi magát Velem és azt mondja, hogy az Én Trónomon ül. Egyházamnak valóban Ellensége a Lázadó, az Antikrisztus, az, aki tagadja a Szentháromságot. Nem olvastátok: 'Ki a hazug, hacsak az nem, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Az az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút. Aki tagadja a Fiút, annak az Atya sincs. Aki megvallja a Fiút, azé az Atya."

A fentiek által szeretném megvilágítani, hogy a Szentírás talán egy gonosz cselekedetre utal, amelynek mozzanataira maga a Sátán gyakorol hatást, aki Isten minden egyes parancsát figyelem kívül hagyja. Így viselnek majd hadat Isten emberei ellen, illetve zűrzavart keltenek a világban. Csak a híreket kell meghallgatnunk, hogy szembesüljünk az emberi értékek modern kori hanyatlásával és a gonosz uralmával.

A tudomány és a technika mérhetetlen kényelmet kínál nekünk az anyagi világban. De gyakran ez a személyes kényelem helyettesíti az emberiség erkölcsi és szellemi ismeretének valódi érdekeit. Minden ember békében akar élni, boldog akar lenni, és érezni akarja, hogy szeretik. De egyesek etikátlan módszerekkel akarják elérni a boldogságukat, ami Isten szemében kegyetlen és visszataszító. Egyesek bármi áron elérik boldogságukat. Meg sem fordul a fejükben, hogy szenvedést okoznak másoknak annak kutatásával, hogy önző céljaikat kielégítsék.

Néha úgy tűnik, hogy a világ a feje tetejére állt. Az emberek azt mondják: „Oly sok az igazságtalanság, és oly sok a bánat…" Igen, ez az, amire gondolok, amikor a láthatatlan, mégis örökösen jelenlévő spirituális küzdelemről beszélek, amelyben élünk. Hadd idézzem Szűz Mária 1990. május 15-én mondott szavait, hogy érthető legyen ez a helyzet: „*A világ hideggé vált, jéghideggé. (…) A világból kihalt a szeretet. A világ mély sötétségbe borult, gyűlölet, kapzsiság és önzés uralja az egész földet, átjárva belsejét is. Megrendülök, amikor a borzalmakat, e sötét világ gonoszságát és hitehagyását látom, amely még a szentélybe is behatolt. A csapásokat, az éhséget, a szerencsétlenségeket, a háborút és a járványokat mind ti magatok okoztátok. Minden, ami a földből való, visszatér a földbe. A föld pusztítja el önmagát, és nem Isten adja nektek a csapásokat, ahogy sokan hiszik. Isten Igazságos és Irgalmas, de a gonoszság gonoszságot szül.*"

Az ördög ismételten félrevezeti a világot ugyanazzal a hazugsággal, amellyel Évát félrevezette, miszerint mi lehetünk az isten, és ezért nincs szükségünk Istenre.

Egy pillanatra képzeljük el, hogy mi lenne, ha minden ember, aki rosszat cselekszik, inkább a jót tenné, minden önző ember önzetlenné válna, a földön minden kapzsiság helyett jótékonyság lenne, valamint minden igazságtalan cselekedetet az igazságosság váltana fel. Egyetértenek velem, hogy ha ez így lenne, akkor nem lenne több éhező és hajléktalan ember a földön? El tudják képzelni, hogy a tudományt arra használjuk, hogy előre jelezzük a természeti katasztrófákat, és ne fegyvereket gyártsunk, háborúkat vívjunk?

Ha az emberek szembe néznének a szeretet valóságával Istenben és önmagukban, az rávezetné őket arra, hogy szeressék az Istent és egymást. Ha az emberek válaszolnának Isten hívására és imádkoznának, ez a világ maga lenne a „paradicsom", egy Istennek szóló hálaadó ének. Ha elfogadnánk, hogy a keresztény egyházak között egységnek kell lennie, az már reményt adna Jézus ígéretének teljesülésére, hogy „egy nyáj legyen és egy pásztor." Ha az emberek elfogadnák Istent úgy, ahogyan a Végső Idők Apostolai hirdetik, akkor Isten lenne „minden mindenben". Ha az emberek komolyan vennék Isten figyelmeztetését a Sátánról, akkor már kiűzetett volna az emberek szívéből és a világból. Ha az emberek hallgatnának Isten szavára, mely megtérésre szólít, akkor már minden férfi és nő szent lenne. Ha mindenki megosztaná azt, amit ma Isten az Üzeneteiben mond, mindegyikünk személyes története, és következésképpen az egész emberiség története a szeretet dala lenne.

Vassula Rydén

(Részlet ***A mennyország létezik, de van pokol is*** című, Marana Tha sorozatban megjelenő új könyvből.)

Jézus szeretné megváltoztatni a szívedet

„Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja."

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg."

„Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre." (Mt 25,31–46)

Akkor már készek lennétek életeteket megváltoztatni, az egyszerűség és szeretet útját járni.

Fordulóponthoz érkeztetek és lelki álmokba menekültök a földi valóság elől. Így a lélek nem lel otthonra többé, behatol a kábulat sötétségébe és eltéved benne.

SOKAN ELVESZNEK, mert nem ismerik a lelki szeretetet, csak a földi életet élvezik és átadják magukat a testi élvezeteknek.

Sokan elvesznek, mert csak a pénznek hódolnak, és az élvezeteknek adóznak.

Sokan elvesznek, mert csak a gazdagságot hajszolják és nincs idejük a szeretetre.

Sokan elvesznek, mert kíváncsian futnak a világ csábításai után, és már nem őrzik magukban a csendet.

Sokan elvesznek, mert tisztátalanságot követnek el a szeretettel, és csak a testi örömöknek élnek.

Sokan elvesznek, mert csak az anyag külső megjelenésének hódolnak és nem építik ki belső életüket.

Sokan elvesznek, mert nem ismerik a szívből fakadó szeretet és bántalmazzák felebarátjukat.

Sokan elvesznek, mert telve vannak rosszakarattal és gyűlölettel, ezért csak gonoszságot akarnak.

Sokan elvesznek, mert nem tudnak imádkozni és nincs kapcsolatuk az Atyával.

Sokan elvesznek, mert átadják magukat a gonosznak és nem tudnak szeretni.

Sokan elvesznek, mert hagyják, hogy sodorja őket az idő, és nem fejtenek ki ellenállást.

Sokan elvesznek, mert már nem hisznek Istenben és megtagadják Őt.

Sokan elvesznek, mert a bűntől való félelemben élnek és még nincs erejük szakítani vele.

Sokan elvesznek, mert nem élnek rendezett körülmények között, hanem beleegyeznek laza kapcsolatokba és nem akarnak felelősséget vállalni.

Sokan elvesznek, mert már nem mennek szentmisére, hogy erőt kapjanak és fogadják az Atya kegyelmét.

Sokan elvesznek, mert már csak az anyagi világban élnek és nem hisznek a lélek létezésében.

Sokan elvesznek, mert nem hisznek a szellemi világ létezésében és csak az anyagnak hódolnak.

Sokan elvesznek, mert nincs szeretet a szívükben, lelkiismeret nélkül élnek és felhagynak azzal, hogy megéljék a szeretetet.

Sokan elvesznek, mert nem élnek Isten lelkében, és elfeledkeznek az Atyáról.

Sokan elvesznek, mert már nem élik a szeretet parancsát és nem szeretik felebarátjukat, mint önmagukat.

Sokan elvesznek, mert nem fogadják a szeretetet és nem képesek szeretetet adni.

Sokan elvesznek, mert játszanak a szeretettel és lerántják a mocsokba.

Sokan elvesznek, mert gonosz gondolataikkal magukhoz vonzzák a gonoszt és az fogva tartja őket.

Sokan elvesznek, mert nem gyakorolják a szeretetet, hanem a szeretetlenség kényelmes útját járják.

Sokan elvesznek, mert nincs bennük szeretetteljes gondolat.

Sokan elvesznek, mert már nem élnek szeretetben és hagyják, hogy sodorja őket az idő.

Sokan elvesznek, mert játszanak az élettel és kedvük szerint eldobják azt.

Sokan elvesznek, mert már nem tisztelik az életet és megölik a megfogant életet.

Sokan elvesznek, mert lábbal taposssák a szeretetet és kínozzák az embereket.

Sokan elvesznek, mert tönkreteszik a természet életét és nem gondolnak arra, hogy az az élet alapja.

Sokan elvesznek, mert nem akarják elsajátítani azt, hogy örüljenek a szeretetnek, azt összekössék az Atya iránti szeretettel és a szeretetnek éljenek.

Sokan elvesznek, mert már nem akarnak szeretni, és elveszítették az Égi haza iránti szeretetüket.

Sokan elvesznek, mert nem bíznak az Atyában és kevés a hitük.

Sokan elvesznek, mert nem hisznek kedves Fiamnak, és Ő ezért nem érintheti meg őket szeretetével.

Sokan elvesznek, mert nem tisztelik az életet, és elveszítették az élet iránti szeretetüket.

Sokan elvesznek, mert elveszítették hitüket a jó létezésében.

Sokan elvesznek, mert romlásba kergetik az embereket az elnyomással, és azok nem gyakorolhatják szabadságukat. Sokan elvesznek, mert csak magukra gondolnak és megvetik a többieket.

Sokan elvesznek, mert nem képesek elviselni a veszteségeket, elnyomják az embereket és megkeserítik életüket.

Sokan elvesznek, mert nem képesek már közösségben élni és magányossá válnak olyanokká, akik már csak magukat ismerik.

Sokan elvesznek, mert becsületük elvesztését gonosz tettek indokának tekintik és elveszítik az emberek szeretetét.

Sokan elvesznek, mert nem képesek megküzdeni az élettel és eldobják azt.

Sokan elvesznek, mert nem fogadják el gyerekeik és házastársuk szeretetét, és megtagadják a szeretetet.

Sokan elvesznek, mert nem fogadják el az emberek szeretetét, figyelmeztetésüket elvetik.

Sokan elvesznek, mert megvetik mind az élők, mind a holtak szeretetét és nem képesek szeretetet adni.

Sokan elvesznek, mert a szeretettel pénzt keresnek és eladják a testüket.

Sokan elvesznek, mert nincs béke bennük és nem is képesek békét adni.

Sokan elvesznek, mert nem képesek elviselni az életet és az élvezetekbe vetik magukat.

Sokan elvesznek, mert telve vannak irigységgel, fösvénységgel és semmit sem akarnak másoknak adni.

Sokan elvesznek, mert összetévesztik az emberek iránti szeretetet az állat iránti szeretettel és az állatot helyezik az ember fölé. Sokan elvesznek, mert összetévesztik az emberek iránti szeretetet a test szeretetével és testi élvezetnek adják át magukat.

Sokan elvesznek, mert nem tisztelik a növények és az állatok életét és visszaélnek életükkel kísérletezés közben.

Sokan elvesznek, mert romlottság hirdetésével alássák az emberek erkölcsét a film, a színház, az irodalom és a művészet területén és rosszat tesznek velük.

Sokan elvesznek, mert rosszra csábítják az embereket és a rosszat állítják példaképül.

Sokan elvesznek, mert a rosszat támogatják és erősítik, és ezzel kaput nyitnak a gonosznak.

Sokan elvesznek, mert a gonosz lakik a szívükben és nem igyekeznek kiirtani.

Sokan elvesznek, mert terjesztik és ezáltal növelik a rosszat, és nem vetnek gátat neki.

Sokan elvesznek, mert üzletet kötnek a gonosszal és fiatalokat rontanak meg.

Sokan elvesznek, mert kacérkodnak a rosszal, magukhoz vonzzák és többé nem képesek tőle szabadulni.

Sokan elvesznek, mert a gonosz válik életük középpontjává és csak a gonosznak élnek.

Sokan elvesznek, mert átadják magukat a gonosznak és rabszolgájává válnak.

Sokan elvesznek, mert a gonoszat tisztelik és istenítik.

Sokan elvesznek, mert együtt élnek a gonosszal és azt jónak tartják.

Sokan elvesznek, mert már nem élhetnek a gonosz nélkül és a gonoszság vált életük tartalmává.

Sokan elvesznek, mert a gonosz elvette józan eszüket és ők ezt természetesnek tartják.

SZERETNÉM, ha letérnétek a rossz útról, hogy szeretetemmel segíthessek nektek!

Szeretném, ha a szeretet, a béke, az egyszerűség és a hűség útjain járnátok!

Szeretném, ha elfordulnátok a földi dolgoktól és az Égiek felé fordulnátok!

Emiatt szeretném ma megmondani nektek, mit kell tennetek, hogy megtisztuljatok.

Az én tiszta gyermekeimmé kell válnotok!

Szeretném, ha szeretnétek az ATYÁT, és lába elé helyeznétek szereteteteket, azért, hogy megáldja és kiossza annak, aki rászorul!

Szeretném, ha szívetekbe fogadnátok a Fiú szeretetét és ŐT megajándékoznátok a ti szeretetetekkel!

Szeretném, ha megéreznétek a Szentlélek szeretetét és megnyílnátok feléje!

Szeretném, ha szíveteket megnyitnátok az Atya, a Fiú és a Szentlélek felé, hogy belétek hatolhassanak és a megvilágosodás fényét adhassák nektek!

Szeretném, ha a szeretetet tennétek meg életetek középpontjává!

Szeretném, ha felszítanátok magatokban a felebaráti szeretetet és az önszeretetet háttérbe szorítanátok!

Szeretném, ha szeretet lenne bennetek minden ember iránt és emberi értelmetekkel segítenétek a Föld tisztulási szakaszában Isten iránti szeretetet felszítani!

Szeretném, ha értelmetekkel előcsalogatnátok szívetekből a jót és a rosszat elnyomnátok!

Szeretném, ha szeretet ébredne szívetekben a természet és minden alsóbbrendű teremtmény iránt, és befogadnátok az emberek szeretetét!

Szeretném, ha minden rosszat megbocsátanátok az embereknek, amit esznek veletek!

Szeretném, ha körülvennétek az embereket szívetek szeretetével és jót tennétek velük!

Szeretném, ha békében élnétek az emberekkel és a családban elviselnétek egymást!

Szeretném, ha a munkahelyeteken békében kijönnétek embertársaitokkal és megadnátok nekik a kellő tiszteletet!

Szeretném ha felebarátaitokat hibáikkal együtt szeretnétek, és megbocsájtanátok nekik!

Szeretném, ha szereteteteket adnátok felebarátaitoknak!

Szeretném, ha nagy jósággal bánnátok felebarátaitokkal és csak jót tennétek velük!

Szeretném, ha szívetek szeretetét adnátok felebarátaitoknak!

Szeretném, ha kivívnátok szeretetetekkel felebarátotok bizalmát és szeretettel bánnátok velük!

Szeretném, ha szolgálnátok felebarátaitoknak!

Szeretném, ha szeretetetek növekedne Fiam iránt és irántam, és ez példaképpé válna!

Szeretném, ha megerősödne a felebarátotok iránti szeretet és segítenétek őket, ha rászorulnak!

Szeretném, ha szívetekben szeretettel lépnétek át a túlvilágra, hogy a világosságra jussatok!

Szeretném, ha szívből szeretnétek minden megholtat és imádkoznátok értük!

Szeretném, ha szeretetben telne földi életetek!

Szeretném, ha a legmagasabb rendű gondolkodást keltenétek életre magatokban!

Szeretném, ha szeretettel gondolnátok egymásra! Szeretném, ha szeretettel beszélnétek egymásról! Szeretném, ha csak jót gondolnátok!

Szeretném, ha mennybéli módon gondolkodnátok!

Szeretném, ha örömet szereznétek egymásnak!

Szeretném, ha minden falat ledöntenétek egymás között!

Szeretném, ha szeretettel beszélnétek egymással hibáitokról!

Szeretném, ha semmi jót sem sajnálnátok egymástól!

Szeretném, ha bíznátok egymásban!

Szeretném, ha segítenétek egymásnak!

Szeretném, ha felkeltenétek magatokban a békéltető szeretetet!

Szeretném, ha elnyomnátok magatokban a sok rossz tulajdonságot!

Szeretném, ha elfogadnátok az emberek szeretetét és nem utasítanátok vissza, mert különben megkeményedik a szívük és tiétek a felelősség.

Szeretném, ha felindítanátok magatokban az Ég iránti szeretetet és aszerint élnétek!

Szeretném, ha küzdenétek magatokban hibátok és gyengeségetek ellen, és segítségemmel legyőznétek azokat!

Szeretném, ha tiszta emberi életet élnétek és általa a világosságra jutnátok!

Szeretném, ha a szeretetet tennétek meg életetek középpontjává és csak jót tennétek!

Szeretném, ha mint gyermekeim ellentmondanátok a világ örömeinek!

Szeretném, ha bíznátok Bennem és segítségül hívnátok!

Szeretném, ha szeretettel hívnátok, hogy a gondban és bajban segíthessek rajtatok!

Szeretném, ha jót tennétek!

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Az Úr áldása erőt ad az új évre! 3
Neal Lozano: »Abba«: mennyei édesapa (III/3.) 4
W. Nee: Hitben járunk vagy szemlélésben? 7
dr. Dienes Valéria: Az ima (V/2. rész) 8
Cseh Anikó: A Karácsony mennyiben a szeretet ünnepe és mennyiben nem az? (II/2. rész) 10
Molnár Mihály: Személyes vallomás megtérésemről és a hit erejéről (II/2. rész) 12
Vassula Rydén: A végső idők 13
Egy brazíliai imacsoport: Jézus szeretné megváltoztatni a szívedet 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

„Nem mindaz, aki mondja nekem: Uram, Uram! megy be a mennyek országába, hanem aki Atyám akaratát cselekszi, aki a mennyekben van, az megy be a mennyek országba." (Mt 7,21)

Egy brazíliai imacsoport

Szerkesztői üzenetek

- A **Marana Tha sorozat** legújabb kötetei: **Jézus él és szabaddá tesz – Tanúságtételek Erdélyből** (A riportokat készítette: Bajcsi Tibor) (2000 Ft), **Vassula Rydén: A mennyország létezik, de van pokol is – Egy szemtanú elbeszélése arról, ami következik** (2000 Ft). A könyvek kaphatók az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

- Újságunk ára 2019 januárjától 250 Ft a papír és nyomdai árak emelkedése miatt, így az **előfizetés egy évre 3000 Ft** postaköltséggel együtt, 10 példány vagy afölötti megrendelés esetén a postaköltséget továbbra is átvállaljuk. Köszönjük azon kedves olvasóinknak, akik újságunk előfizetési díját már megküldték. **Köszönjük az adományokat** is! Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!
- 2019. február 4-én, hétfőn Élet a Lélekben szeminárium, 2019. február 6-án, szerdán Szabadító szeminárium indul az Emmausz Házban (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (hétfőtől-csütörtökig: 10 és 16 óra között), illetve személyesen lehet.
- Akik **adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

(Részlet Egy brazíliai imacsoport: Jézus szeretné megváltoztatni a szívedet című írásából, ami az újság 15. oldalától olvasható.)

Ára: 250 Ft

